

Zmeets

‘Dus jij zuggereert dat Vrankrijk in de Vinale komt.’

Tom van ’t Heck kon er met z’n hoofd niet bij. Mart Smeets, de zelfbenoemde sportgod van Nederland, met zo’n voorspelling. Dat beloofde wat voor het gesprek.

Pas had hij trouwens op vakantie in Spanje hetzelfde gehoord. Frankrijk in de finale. Tegen Spanje. ‘Dus Vrankrijk tegen Zpanje,’ herhaalde hij zijn gesprekspartner. Verrek, wist hij ineens te herinneren: die v spreek je uit als een b. Geen Valencia maar Balencia. Volgende keer zal ik het toch maar op Brankrijk in de binale houden. Anders denken ze dat ik mijn talen niet spreek. En een Van ’t Heck spreekt die uitstekend.

‘Nee,’ zei hij tegen Mart Smeets. ‘Daar geloof ik niets van. Dat is ongeveer hetzelfde als wanneer je zegt dat Van de Zar volgend jaar bij Veijenoord speelt. Nee, Mart, dat heb je vout,’ zei hij met veel voldoening tegen de zelfingenomen buikige man tegenover hem.

Als Mart werd tegengesproken, verstrakte hij. Dan raakte hij de draad kwijt. Het is toch mijn show, schoot het door zijn hoofd. Mijn gasten zijn niet belangrijk. En die Tom van ’t Heck al helemaal niet. Even humorloos als zijn broer. Die twee kon je niet anders zien dan met hun pink omhoog aan het bier. In de hockeykantine. Brallend roepend ‘we pakken er nog een’ met een schuin oog naar de hockeymeisjes en tot grote hilariteit van hun hockeyende vrindjes. Zo één sprak hém tegen. Die van Van ’t Heck (die van Van Morisson was een van zijn gejatte en favoriete grapjes) had nog nooit meer dan een hockeystick gezien, even vergetend dat hij niet verder was gekomen dan een basketbal en een netje.

‘En hoe ben je hier?’ vroeg Mart met zijn bekende van de hak-op-de-tak aanpak.

‘Op de viets, Mart. ‘Het was mooi weer, dus ik dacht: kom ik pak de viets.’

Overall een antwoord op, dacht Mart. Zo kom ik er nooit goed in. En als Mart dat gevoel kreeg, begon hij al zijn sportkennis te etaleren die hij in huis had.

Onsamenhangend, niet te volgen, maar met een aplomb waardoor heel Nederland geloofde wat hij zei.

‘Weet je nog Tom, dat Bahamontes, de Adelaar van Toledo, op twee leuke banden en een gebroken stuur, terwijl net de week daarvoor zijn linkerbeen was geamputeerd, op de Galibier het hele peloton op zesenhalf uur zette? Van Morzine naar Pau in 1964.’

Wat het met voetbal te maken had, het onderwerp waarvoor hij was uitgenodigd, ontging Tom volledig.

‘Nee, dat wist ik niet Mart,’ zei hij nauwelijks hoorbaar met zijn komende contractbesprekingen voor *Langs de lijn* in het achterhoofd. Maar wat jij kunt, kan ik beter, dacht-ie er meteen achteraan.

‘Mart, weet jij nog dat de vrouwenhockeyploeg bij de Olympische Spelen van ’56 goud won?’

‘Ja, dat weet ik nog heel goed,’ antwoordde de presentator terwijl hij druk doende was deze leemte in zijn sportkennis een plaatsje te geven.

‘Maar weet je dan ook nog dat Anetje en Marjolein, de sterren van het team, door de volledige Argentijnse mannenwaterpoloploeg inclusief reserves en verzorgers dagenlang zijn verkracht? Drie dagen en nachten zijn ze eroverheen geweest. Anetje vertrouwde me jaren later toe dat het in het begin wel meeviel, maar dat ze er bij de tiende speler genoeg van kreeg. Dat ze dat schrijnende gevoel in het verdere verloop niet meer kwijtraakte. Anetje hield er een gescheurd bekken aan over, Marjolein een afgerukte borst. Het verplegend personeel was een volle dag bezig om het sperma van hun gezichten te krabben. Het bleef een hele tijd onduidelijk om wie het nu eigenlijk ging.

En dan toch Olympisch kampioen worden. Grote klasse. Woorden schieten te kort.’

Mart was volledig uit het veld geslagen. Ongelofelijk, wat een verhaal. Daar kon hij niet overheen, even denkend aan die tiende Argentijnse waterpoloër. Zijn gedachten schoten terug naar Saporro waar hij een korte maar heftige affaire had met Ria Visser. In zijn ogen de beste, maar vooral aantrekkelijkste schaatsster van de vorige eeuw. Zij kon er wat van. Maar Anetje en Marjolein sloegen alles. Wat had hij die vrouwen graag gekend. Van die lekkere hockeydellen. Heerlijk leek hem dat.

‘Nou je het zegt,’ loog Mart. ‘Ik heb die geruchten wel eens gehoord. Maar als serieus sportverslaggever vind ik dat toch nieuws in de marge. De weinig goede sportverslaggeving die Nederland kent, kan dat niet hebben. Ik leen me niet voor dat triviale gedoe. Nee, mij gaat het om de sport zelf. Ik ben Jean Nelissen niet. Maar toch een leuk verhaal, Tom.’

Mart voorvoelde dat Tom er nog een schepje bovenop wilde doen. Nog zo’n verhaal en zijn reputatie was naar de knoppen. Dat nooit, dacht Mart, en vroeger dan gepland kondigde hij zijn volgende gast aan.

‘Hier is-ie dan. Gordon, onze Amsterdamse troubadour. Geen Tom York, geen Jacques Brel, maar de vertolker van het Nederlandse levenslied, in de traditie van Amalia Rodriguez, Edith Piaff en Charles Aznavour.’

Gordon keek of hij water zag branden. Wie waren die gasten waar Mart het over had. Die Mart, wat wist die man toch veel. Over alles. Zijn bewondering kende geen grenzen. Hij liep breed lachend op het tweetal af.

‘Ha die Mart,’ riep hij. ‘Hé, ’t sal Tom van ’t Heck niet zijn,’ liet hij er op volgen. ‘Zijn,’ mompelde Tom voor zich uit. ‘Zijn, godverdomme, ongeletterde boerenlul. Spreek je moerstaal. Dat is toch geen Nederlands meer.’

Mart doceerde Gordon zijn ongeëvenaarde kennis over het levenslied. Gordon hing aan zijn lippen.

‘Hé, Zmeets,’ klonk het plotseling uit het niets. ‘Kut-Zmeets.’ Tom was zelf nog het meest verbaasd over wat hij had geroepen. Maar meteen kwam de voldoening. Hij had het gezegd. Het was eruit.

Het publiek begon wild te applaudisseren. In de Nederlandse huiskamers stond geen stoel meer overeind en op straat werden vreugdevuren ontstoken. Mensen schreeuwden uit ramen naar elkaar of ze het al gehoord hadden. Dat het eindelijk was gezegd.

Ja, kut-Zmeets. Hij had het gezegd. Tevreden zakte Tom achterover.

Drama in Hiversumse studio

Van onze verslaggever

Hilversum – De vroegtijdig afgebroken uitzending *Met M. aan tafel* op zondagavond had voor de hoofdrolspelers een dramatisch staartje. Na afloop van het nu al historische programma gingen M.S. en T. van 't H. elkaar 'als gekken' te lijf. 'Volledig doorgedraaid,' verklaarde een zagsman in de studio.

Naar verluidt probeerde Van 't H. S. te wurgen, terwijl G. 'zijn kans schoon zag' en S. nam 'zoals hij nog nooit iemand had genomen'.

Hij verklaarde al jarenlang een groot bewonderaar van S. te zijn en dacht dat S. het ook wel zou willen. De gorgelende geluiden door de verwurging van Van 't H. zag hij aan voor instemming van de kant van S.

In een uiterste krachtsinspanning wist S. zich na enige tijd te bevrijden uit de wurgende klauwen van Van 't H. Met een in de kleedkamer rondslingerend mes, dat later door de politie werd veiliggesteld, stak hij 'als een bezetene' in op Van 't H. De van oorsprong blauwe kamer veranderde in luttele minuten volledig van kleur.

Van 't H. is in zorgwekkende toestand opgenomen in Hilversums ziekenhuis. S. heeft sinds het incident geen woord meer gezegd en verblijft in afwachting van definitieve plaatsing in rusthuis Vogelenzang in Laren.

G. verliet breed lachend de studio. 'Een bijzondere avond,' was zijn enige commentaar.

Het programma *Met M. aan tafel* is voorlopig van de buis en keert dit seizoen waarschijnlijk niet meer terug.